

Sygn. akt I C 1096/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Agnieszka Hreczańska - Cholewa

Protokolant Dorota Nitkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko I. K.

o zapłatę I. zasądza od pozwanego I. K. na rzecz powódki B. K. kwotę 75.492 zł 95 gr (siedemdziesiąt pięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt pięć groszy); II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4 428 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; III. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego we Wrocławiu) kwotę 3 775 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

UZASADNIENIE

Powódka B. K., po ostatecznym sprecyzowaniu żądania w piśmie procesowym z 11.06.2013 r. (k. 288) oraz na rozprawie w dniu 28 lutego 2013 r., domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego I. K. kwoty 75.492,95 zł. Dochodzona kwota stanowiła odszkodowanie za szkodę w postaci odsetek ustawowych liczonych od kwoty 178.870 zł, za okres od 16.11.2009 r. do 07.06.2013 r.

W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 16.09.2008 r. (sygn. akt I Ns 554/06) w przedmiocie podziału majątku wspólnego stron, uzyskała własność lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). W postanowieniu tym orzeczono, że pozwanemu nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Po wydaniu orzeczenia pozwany nadal zamieszkiwał w spornym lokalu, zajmując jeden z pokoi oraz korzystając z części wspólnych nieruchomości. Pomimo skierowania egzekucji, celem dokonania eksmisji pozwanego z lokalu, I. K. dobrowolnie nie zgodził się na opuszczenie mieszkania.

Powódka wyjaśniała, że domaga się zasądzenia od pozwanego odszkodowania za szkodę w postaci odsetek ustawowych od kwoty 178.870 zł liczonych od 16.11.2009 r. do 07.06.2013 r., zgodnie z załączonym do akt wyliczeniem komornika. W ocenie powódki istniejąca w jej majątku szkoda, wyrażająca się w obowiązku uiszczenia na rzecz pozwanego odsetek, stanowi wyłącznie pochodną świadomego i celowego działania pozwanego, który uniemożliwił powódce sprzedaż mieszkania i wywiązanie się ze zobowiązań finansowych wobec niego, a zatem jest odpowiedzialny za generowanie tych odsetek. Powódka podkreślała, że treść postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 16.09.2008r. wskazuje na to, że intencją Sądu była ochrona powódki, która jest trudnej sytuacji materialnej, poprzez przyznanie jej mieszkania. Pozwany zaś przez swoje rażąco naganne zachowanie wobec rodziny nie otrzymał nawet prawa do lokalu socjalnego. Postawa pozwanego, odmawiającego wydania przyznanego powódce lokalu, de facto zniweczyła rolę ww. orzeczenia Sądu i doprowadziła do powstania szkody po stronie powódki.

W odpowiedzi na pozew oraz w dalszych pismach procesowych pozwany I. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wyjaśniał, że na mocy powołanego przez powódkę postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 16.09.2008 r., Sąd dokonał podziału majątku dorobkowego stron, przyznając na własność powódce mieszkanie położone przy ul. (...) we W.. Sąd ten uznał, iż powódka daje gwarancję dokonania sprzedaży mieszkania w terminie 4 miesięcy oraz spłaty zadłużenia ciężącego na tym lokalu. Dalej pozwany podnosił, że termin deklarowanej przez powódkę sprzedaży mieszkania oraz spłacenia pozwanego, upłynął w dniu 10 marca 2010 r., stąd naliczane są odsetki za zwłokę. W związku z brakiem uiszczenia na jego rzecz zasądzonej przez Sąd kwoty tytułem spłaty, pozwany zmuszony był złożyć wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec powódki. Pozwany podnosił, że to powódka zaniedbuje swój obowiązek wynikający z postanowienia o podziale majątku wspólnego, pozwany zaś nie miał możliwości wyprowadzenia się ze spornego lokalu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. K. i pozwany I. K. do 2005 roku byli małżeństwem. W trakcie trwania związku małżeńskiego strony zamieszkiwały wraz z pięciorgiem dzieci w trzypokojowym mieszkaniu o powierzchni 67 m^{((2))}, położonym przy ul. (...) we W.. Po orzeczeniu rozvodu z winy pozwanego, powódka, z uwagi na agresywne zachowanie pozwanego względem niej oraz pozostałych członków rodziny, zamieszkiwała wraz z trojgiem najmłodszych dzieci w Ośrodku (...) we W.. Następnie, przez okres od marca 2005 r. do lutego 2009 r. przebywała w Ośrodku(...) we W.. W tym czasie przedmiotowy lokal zajmował pozwany, nie regulując opłat eksploatacyjnych związanych z utrzymaniem mieszkania. Z tych względów I. K. został wykluczony z grona członków ze Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W..

(dowód: przesłuchanie powódki B. K. k. 69, 109-110, przesłuchanie pozwanego k. 69-70, 110)

Prawomocnym postanowieniem z dnia 16 września 2008 roku, w sprawie o sygn. akt I Ns 554/06 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w Wydziale I. Cywilnym, dokonał podziału majątku wspólnego powódki B. K. i pozwanego I. K., w ten sposób, że wchodzące w skład tego majątku spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego we W. przy ul. (...) o wartości 357.000 zł oraz część ruchomości znajdujących się w tym lokalu przyznał na wyłączną własność powódce. Jednocześnie Sąd zasądził od powódki B. K. na rzecz I. K. kwotę 178.870 zł tytułem dopłaty do jego udziału w majątku wspólnym, płatną w terminie 4 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w zapłacie tej kwoty. Sąd nakazał ponadto pozwanemu I. K., aby wydał B. K. lokal mieszkalny przy ul. (...) we W. oraz przyznane w postanowieniu ruchomości. Sąd orzekł również, że pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

(dowód: odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 16.09.2008r. w sprawie I Ns 554/06 k. 10-11)

Na początku lutego 2009 roku powódka ponownie wprowadziła się do mieszkania przy ul. (...) we W.. Pozwany zajął wówczas pokój o powierzchni 11 m², korzystając również z kuchni i łazienki. Oprócz powódki i pozwanego w przedmiotowym lokalu zamieszkało troje dzieci stron, w tym niepełnosprawna córka P. K., a także narzeczona syna stron.

(dowód: przesłuchanie powódki B. K. k. 69, 109-110, przesłuchanie pozwanego k. 69-70, 110)

W dniu 05 lutego 2009 roku powódka B. K. złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu T. K. (1) wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w celu wykonania eksmisji pozwanego z lokalu mieszkalnego przy ul. (...), orzeczonej postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 16 września 2008 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 554/06. Pismem z dnia 11 lutego 2009 r. komornik zawiadomił pozwanego o wszczęciu egzekucji nakazując mu wydanie powódce przedmiotowej nieruchomości.

(dowód: akta komornicze sygn. Km 333/09 k. 1-3)

Po wszczęciu egzekucji Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej T. K. (1) skierował do Urzędu Miasta W. wezwanie o wskazanie lokalu tymczasowego dla I. K., celem wykonania orzeczenia o jego eksmisji z mieszkania powódki. W odpowiedzi na powyższe wezwanie, w piśmie z 10 marca 2009 r. Komornik został poinformowany, iż w zasobie mieszkaniowym Gminy W. nie ma pomieszczeń, które mogłyby być wskazane jako lokale tymczasowe.

Wobec powyższego, postanowieniem z dnia 16 marca 2009 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu T. K. (1), na podstawie art. 1046 §4 k.p.c. orzekł o wstrzymaniu wykonania czynności opróżnienia lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W. przez pozwanego do czasu wskazania przez Gminę W. pomieszczenia tymczasowego.

(dowód: pismo z 10.03.2009 r. k. 213, postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej T. K. (1) z dnia 16.03.2009 r. – w aktach sygn. Km 333/09 k.13)

Po uprawomocnieniu się postanowienia o podziale majątku wspólnego stron, powódka wielokrotnie nakazywała pozwanemu, aby opuścił przyznane jej przez Sąd mieszkanie.

W pismach z dnia 11 grudnia 2008 r. oraz 05 stycznia 2009 r. powódka wezwała pozwanego do wydania nieruchomości położonej przy ul. (...) oraz uiszczania opłat z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości w kwocie 900 zł miesięcznie. Pozwany nie zareagował jednak na powyższe wezwania.

(dowód: pismo powódki z dnia 11.12.2009 r. k. 386, pismo powódki z 05.01.2010 r. k. 14, przesłuchanie powódki B. K. k. 69, 109-110, przesłuchanie pozwanego k. 69-70, 110)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 01 marca 2011 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, w sprawie o sygn. akt XI C 446/10, zasądził od pozwanego I. K. na rzecz powódki B. K. kwotę 6500 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie przez pozwanego z mieszkania powódki przy ul. (...) we W..

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 01.03.2011 r., sygn. akt XI C 446/10 k. 15)

W toku postępowania egzekucyjnego toczącego się z wniosku powódki o eksmisję pozwanego, działająca w imieniu B. K. (...) Fundacja (...) skierowała do Rzecznika Praw Dziecka prośbę o udzielenie pomocy w wyegzekwowaniu eksmisji pozwanego z mieszkania przy ul. (...) we W.. W następstwie złożonej skargi, Rzecznik Praw Dziecka, w piśmie z 12 maja 2011 r. zwrócił się do Przewodniczącego Rady Miejskiej W. z wnioskiem o podjęcie uchwały przez Radę Miejską W. o wydzieleniu z zasobu lokalowego pomieszczeń tymczasowych, służących do natychmiastowej eksmisji sprawców przemocy domowej.

(dowód: skarga do Rzecznika Praw Dziecka z 24.02.2011 r. k. 201-205, pismo Rzecznika Praw Dziecka z 12.03.2011 r. k. 206-207, artykuł prasowy z 21.07.2011 r. k. 323)

Od czasu uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16.09.2008 r. o podziale majątku wspólnego stron, powódka podejmowała starania w kierunku zbycia mieszkania przy ul. (...) we W., celem dokonania zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 178.870 zł, zasądzonej tymże orzeczeniem. Syn powódki D. K. kilkakrotnie zamieszczał w Internecie ogłoszenia dotyczące sprzedaży lokalu, ogłoszenia takie powódka rozwieszała również na przystankach i słupach.

W związku z zamieszczanymi ogłoszeniami do powódki zaczęły zgłaszać się osoby zainteresowane kupnem mieszkania przy ul. (...), a także pracownicy biur zajmujących się pośredniczeniem w sprzedaży nieruchomości, z którymi powódka podpisała umowy. W trakcie składanych w mieszkaniu powódki wizyt przez osoby zainteresowane nabyciem lokalu, pozwany najczęściej odmawiał udostępnienia zajmowanego przez niego pokoju, bądź też pokój ten, z uwagi

na nieobecność I. K., był zamknięty. Potencjalni nabywcy mieszkania, dowiadując się o zamieszkiwaniu w nim przez pozwanego, rezygnowali z prowadzenia dalszych rozmów w kierunku zakupu lokalu.

(dowód: umowa pośrednictwa w sprzedaży nieruchomości z dnia 14.02.2013 r. k. 321, umowa pośrednictwa w sprzedaży nieruchomości z 29.11.2012 r. k. 322, zeznania świadka D. K. k. 252-253, zeznania świadka T. K. (1) e-protokół rozprawy z 29.10.2013 r. od 00:05:46 do 00:26:06, zeznania świadka P. L. e-protokół rozprawy z 29.10.2013 r. od 00:27:21 do 00:35:42, przesłuchanie powódki B. K. e-protokół rozprawy z 14.01.2014 r. od 00:02:09 do 00:18:28)

W związku z ciężącym na powódce obowiązkiem zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 178.870 zł, wynikającej z postanowienia o podziale majątku wspólnego, B. K. wielokrotnie prowadziła z pozwanym rozmowy dotyczące opuszczenia przez niego spornego lokalu, celem umożliwienia jego sprzedaży i wypłaty na rzecz pozwanego części uzyskanych z tego tytułu środków. Pozwany deklarował jednak, że wyprowadzi się dopiero wówczas, gdy powódka zapłaci mu zasądzoną kwotę.

W dniu 21 października 2011 r. pozwany I. K. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko powódce B. K. celem wyegzekwowania należności w kwocie 178.870 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 09 listopada 2009 roku, zasądzonej tytułem dopłaty na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 16 września 2008 roku w sprawie o sygn. akt I Ns 554/06.

W następstwie złożonego wniosku, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu T. K. (1) wszczął postępowanie egzekucyjne (sygn. akt Km 2621/11), zajmując lokal mieszkalny powódki, położony przy ul. (...) we W..

(dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 21.10.2011 r. k. 53-54, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z 07.11.2011 r. k. 196-197, zeznania świadka T. K. (1) e-protokół rozprawy z 29.10.2013 r. od 00:05:46 do 00:26:06)

Postanowieniem z 28 lutego 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej T. K. (1), w sprawie egzekucyjnej wszczętej na wniosek pozwanego (Km 2621/11), przystąpił do sporządzenia opisu i oszacowania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W.. Po obwieszczeniu przez komornika o przystąpieniu do opisu i oszacowania, do powódki zgłosiła się A. P. (1), która zainteresowana była nabyciem przedmiotowego mieszkania. W trakcie wizyty u powódki, A. P. (1) zaproponowała powódce zamianę mieszkania przy ul. (...) na dwie kawalerki, z których jedna przeznaczona byłaby dla pozwanego, druga zaś dla powódki i jej dzieci. Obecny w tym czasie w mieszkaniu pozwany I. K. nie wyraził zgody na proponowaną transakcję, twierdząc, iż zainteresowany jest wyłącznie uzyskaniem pieniędzy od powódki i nie interesuje go, gdzie będzie mieszkała jego mała córka.

(dowód: akta komornicze KM 2621/11: postanowienie z 28.02.2012 r. k. 24, zeznania świadka A. P. (1) e-protokół rozprawy z 29.10.2013 r. od 00:36:28 do 00:48:58, przesłuchanie powódki B. K. e-protokół rozprawy z 14.01.2014 r. od 00:02, zeznania świadka A. P. (1) e-protokół rozprawy z 29.10.2013 r. od 00:36:28 do 00:48:58)

Pismem z 10 września 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej T. K. (1) poinformował pozwanego I. K. o wyznaczeniu na dzień 19 października 2012 r. terminu eksmisji z mieszkania powódki.

W dniu 18 października 2012 r. pozwany wyprowadził z się z mieszkania przy ul. (...) we W., opróżniając je ze swoich rzeczy.

(dowód: akta komornicze sygn. Km 333/09: zawiadomienie z 10.09.2012 r. k. 36, protokół wydania lokalu z 18.10.2012 r. k. 40)

W dniu 22 listopada 2012 r. ukazało się obwieszczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej T. K. (1) o pierwszej licytacji spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu przy ul/(...) we W., wyznaczonym na dzień 04 stycznia 2013 r. Nieruchomość została oszacowana na kwotę 305.000zł, cenę wywoławczą w powyższej licytacji określono na kwotę 228.750 zł. W związku z nie zgłoszeniem się nabywcy w trakcie pierwszej licytacji, w dniu 07 marca 2013 r. komornik obwieścił o terminie drugiej licytacji przedmiotowej nieruchomości. Termin licytacji wyznaczony został na dzień 16 kwietnia 2013 r. Cena wywoławcza przy drugiej licytacji wynosiła 2/3 wartości oszacowania tj. kwotę 203.333,33 zł i za taką kwotę mieszkanie powódki zostało ostatecznie sprzedane.

(dowód: operat szacunkowy z dnia 14.05.2012 r. – w aktach komorniczych Km 2621/12, obwieszczenie z dnia 07.03.2013 r. k. 388, obwieszczenie z dnia 22.11.2012 r. k. 389)

Na dzień 07 czerwca 2013 r. zadłużenie powódki względem pozwanego I. K. z tytułu dopłaty zasądzonej prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 16 września 2008 r. w sprawie I Ns 554/06 wynosiło 181.780 zł, natomiast odsetki od tej kwoty wynosiły 75.492,95 zł.

(dowód: pismo Komornika Sądowego T. K. (1) z dnia 07.06.2013 r. k. 290)

Wyrokiem z 21 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. XII K 562/10 I. K. został uznany za winnego kierowania w dniu 01.03.2010 r. pod adresem powódki oraz syna D. K. gróźb karalnych dotyczących pozbawienia ich życia i zdrowia. Za powyższy czyn pozwany został skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 31.03.2011 r. w sprawie o sygn. akt XII K 1108/10 I. K. został uznany za winnego tego, że w dniu 01.08.2010 r. groził pozbawieniem życia B. K.. Za ten czyn, Sąd wymierzył I. K. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 31.03.2011 r., sygn. akt XII K 1108/10 wraz z uzasadnieniem, k. 402-409, wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 21.04.2011 r. w sprawie o sygn. XII K 562/10 wraz z uzasadnieniem k. 410-417)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka B. K., po ostatecznym sprecyzowaniu żądania, domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego I. K. kwoty 75.492,95 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrażającą się obowiązkiem uiszczenia na rzecz pozwanego odsetek ustawowych liczonych od kwoty 178.870 zł, za okres od 16.11.2009 r. do 07.06.2013 r. Odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego powódka wywodziła z działania pozwanego, polegającego świadomej i celowej (w ocenie powódki) odmowie dobrowolnego wydania lokalu mieszkalnego przy ul. (...), skutkiem czego było uniemożliwienie B. K. dokonania na rzecz I. K. terminowej zapłaty kwoty 178.870 zł, zasądzonej prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16 września 2008 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 554/06. W następstwie powyższego powódka zobowiązana jest do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 75.492,95 zł tytułem odsetek za opóźnienie.

Podstawę prawną tak sformułowanego roszczenia stanowi ogólny przepis regulujący odpowiedzialność deliktową tj. art. 415 k.c. Zgodnie z tym przepisem, kto ze swej winy wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Powołana regulacja wprowadza podstawową zasadę odpowiedzialności opartej na winie sprawcy. Za szkodę odpowiada bowiem osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania tej szkody. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.). Jak już wspomniano, warunkiem odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c. jest wykazanie winy sprawcy szkody. W pojęciu winy, w szerokim znaczeniu, mieści się element

obiektywny (przedmiotowy), rozumiany jako bezprawność zachowania, oraz element subiektywny (podmiotowy, wina w ścisłym znaczeniu) wyrażający się w możliwości postawienia sprawcy zarzutu podjęcia negatywnej decyzji – co do przewidywania i woli - odnoszącej się do czynu bezprawnego i jego skutków. W orzecznictwie podkreśla się, że bezprawność zachowania polega na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, jak i zasad współżycia społecznego. Bezprawnym zachowaniem się będzie więc takie, które stanowi obiektywne złamanie określonych reguł postępowania, czyli będzie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. Przez „porządek prawny” rozumie się nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, ale również nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego. Przyjmuje się, że bezprawność w rozumieniu reżimu deliktowego jest efektem ogólnego, normatywnego zakazu, skutecznego erga omnes, niewyrządzania sobie nawzajem szkody (wyrok SN z dnia 22 września 1986 r., IV CR 279/86, LEX nr 530539, wyrok SN z dnia 10 października 1997 r., III CKN 202/97, OSNC 1998, nr 3, poz. 42). W sprawie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym konieczne jest zatem, by powód wskazał na szkodę, którą poniósł oraz pozostające z nią w adekwatnym związku przyczynowym zdarzenie będące jej źródłem. Zdarzenie to musi być działaniem lub zaniechaniem pozwanego albo osób, za które pozwany odpowiada, dającym się zakwalifikować jako bezprawne, a czasami także - w zależności od podstawy odpowiedzialności - jako zawinione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.09.2013 r., II CSK 703/12, LEX nr 1383075).

W świetle poczynionych rozważań, zdaniem Sądu należało przyjąć, iż w realiach przedmiotowej sprawy zaktualizowały się przesłanki uzasadniające odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego na zasadzie art. 415 k.c.

W pierwszej kolejności wypada powtórzyć, iż negatywne zachowanie pozwanego, z którym powódka łączyła powstanie po jej stronie szkody, polegać miało na odmowie wydania jej lokalu mieszkalnego przez I. K., wskutek czego powódka popadła w opóźnienie w wykonaniu względem pozwanego obowiązku zapłaty kwoty 178.870 zł, wynikającej z podziału majątku wspólnego. Konsekwencją powyższego było powstanie obowiązku zapłaty przez powódkę odsetek ustawowych od wskazanej wyżej kwoty, które naliczono na kwotę 75.492,95 zł.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy bezspornym było, że na mocy prawomocnego postanowienia z dnia 16 września 2008 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt I Ns 554/06, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w Wydziale I. Cywilnym, dokonał podziału majątku wspólnego powódki B. K. i pozwanego I. K., w ten sposób, że wchodzące w skład tego majątku spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego we W. przy ul. (...) przyznał na wyłączną własność powódce. Jednocześnie Sąd zasądził od powódki B. K. na rzecz I. K. kwotę 178.870 zł tytułem dopłaty do jego udziału w majątku wspólnym, płatną w terminie 4 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w zapłacie tej kwoty. W orzeczeniu tym Sąd nakazał pozwanemu I. K., aby wydał powódce przedmiotowy lokal mieszkalny, zastrzegając zarazem, że pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków D. K., T. K. (1), czy P. L. a także przesłuchania powódki B. K., jednoznacznie pozwala stwierdzić, że powódka już od daty uprawomocnienia się postanowienia Sądu w przedmiocie podziału majątku wspólnego, podjęła starania w kierunku sprzedaży przyznanego jej przez Sąd lokalu. Powódka znajdowała się bowiem w trudnej sytuacji materialnej, dlatego oczywistym było, iż spłata pozwanego z tytułu podziału majątku, będzie możliwa wyłącznie ze środków pochodzących ze sprzedaży spornego mieszkania. Świadomość odnośnie możliwości finansowych powódki niewątpliwie od samego początku miał pozwany, który zamieszkiwał z powódką i znane mu były źródła zarobkowania B. K., jak również jej plany co do przedmiotowego mieszkania. Przedłożone przez powódkę pisma kierowane do pozwanego potwierdzają okoliczność, że B. K. wielokrotnie wzywała byłego męża do opuszczenia mieszkania przy ul. (...), które I. K. zajmował bez tytułu prawnego, wbrew orzeczeniu Sądu z dnia 16.09.2008 r. nakazującego eksmisję pozwanego z przyznanego powódce lokalu. Pomimo pisemnych i ustnych wielokrotnych wezwań ze strony powódki, pozwany stanowczo odmawiał opuszczenia mieszkania, żądając uprzedniej zapłaty przez B. K. orzeczonej przez Sąd kwoty. Powyższe okoliczności skłoniły powódkę do złożenia w dniu 05 lutego 2009 r. wniosku do komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w celu wykonania eksmisji pozwanego z lokalu mieszkalnego przy ul. (...). Egzekucja ta, zakończyła się dopiero w dniu 18 października 2012 r., w związku z wyznaczeniem przez komornika ostatecznego terminu

opróżnienia lokalu na dzień 19 października 2012 r. Ponad trzyletnia zwłoka ze strony pozwanego w opuszczeniu spornego mieszkania, zdaniem Sądu, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, winna być oceniana w kategoriach złej woli I. K., polegającej na celowym utrudnianiu postępowania egzekucyjnego. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 16.09.2008 r. w przedmiocie orzeczenia eksmisji pozwanego z lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W., uprawomocniło się w dniu 09 listopada 2009 r. z chwilą wydania postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu (sygn. akt II Ca 838/09) oddalającego apelację pozwanego od postanowienia Sądu I. instancji dotyczącego podziału majątku wspólnego. Od tej daty pozwany zatem winien był niezwłocznie opuścić zajmowane dotychczas mieszkanie, celem umożliwienia powódce jego sprzedaży. Warto zaznaczyć również, że orzekając o obowiązku zapłaty przez powódkę na rzecz pozwanego kwoty 178.870 zł Sąd Rejonowy celowo wyznaczył termin 4 miesiące od daty uprawomocnienia się orzeczenia na spełnienie tego świadczenia, uznając, iż w czasie tym powódka jest w stanie sprzedać przedmiotowy lokal i wypłacić pozwanemu z uzyskanej ceny zasądzoną przez Sąd kwotę. Jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym w szczególności z przesłuchania samej powódki, pozwany I. K., pomimo orzeczonego obowiązku opuszczenia lokalu powódki, bezumownie zajmował jeden z pokoi w mieszkaniu, nie pokrywając kosztów związanych z jego utrzymaniem. Z tych przyczyn powódka była zmuszona wytoczyć powództwo przeciwko pozwanemu o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, które wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 01.03.2011 r., w sprawie XI C 446/10 zostało uwzględnione.

Nie bez znaczenia dla oceny zachowania pozwanego pozostaje okoliczność, że I. K. wielokrotnie zachowywał się agresywnie wobec powódki oraz zamieszkujących z nią wspólnych dzieci stron; pozwany prowokował awantury oraz naużywał alkoholu. Z tych przyczyn powódka przez okres pięciu lat zamieszkiwała w Ośrodku (...), zaś w tym czasie pozwany zajmował trzypokojowe mieszkanie przy ul. (...), nie płacąc opłat związanych z jego utrzymaniem. Po rozstrzygnięciu przez Sąd sprawy o podział majątku wspólnego stron, powódka ponownie wprowadziła się do przyznanego jej sądownie mieszkania wraz ze wspólnymi dziećmi stron, w tym z małoletnią P. K., która jest osobą częściowo niepełnosprawną, mającą poważne problemy ze zdrowiem. Pomimo istnienia prawomocnego orzeczenia Sądu, nakazującego pozwanemu opuszczenie mieszkania, do którego wyłączne prawo przysługiwało powódce, pozwany nie realizował nałożonego na niego obowiązku, narażając rodzinę, a szczególnie małoletnią córkę, na dalszy stres i problemy finansowe. Nadmienić w tym miejscu trzeba, iż w okresie wspólnego zamieszkiwania stron, pozwany w dalszym ciągu zachowywał się agresywnie względem rodziny, czego dowodem są przedłożone przez powódkę wyroki Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 21.04.2011 r. w sprawie o sygn. XII K 562/10 oraz z 31.03.2011 r. w sprawie o sygn. XII K 1108/10, na mocy których I. K. został skazany za groźby karalne kierowane pod adresem powódki i syna D. K., dotyczące pozbawienia ich życia.

Zachowanie pozwanego I. K., odmawiającego opuszczenia spornego mieszkania, stanowiło w ocenie Sądu wyraz uporczywego utrudniania i celowego przedłużania egzekucji wszczętej na wniosek powódki (Km 333/09). Bezpośrednim skutkiem takiego zachowania, było powstanie szkody, której naprawienia powódka domaga się w niniejszym procesie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w sytuacji, gdyby pozwany od razu, tj. niezwłocznie po uprawomocnieniu się postanowienia w przedmiocie podziału majątku wspólnego, opuścił zajmowane dotychczas mieszkanie, powódka mogłaby je sprzedać po cenie rynkowej, i z uzyskanej kwoty wypłacić pozwanemu zasądzoną przez Sąd kwotę tytułem spłaty. Przeprowadzone w sprawie dowody jednoznacznie pozwalają uznać, iż pozwany I. K. uzależniał swoją decyzję o wyprowadzce ze spornego mieszkania wyłącznie od uprzedniej wypłaty przez powódkę kwoty 178.870 zł, pomimo, iż zdawał sobie sprawę z tego, że bez uprzedniej sprzedaży mieszkania, powódka nie jest w stanie wypłacić mu tych środków.

W oparciu o zeznania świadków D. K. oraz A. P. (1) Sąd ustalił, iż powódka podejmowała szereg działań w kierunku dokonania sprzedaży spornego mieszkania, mając na względzie konieczność dokonania spłaty pozwanego z tytułu podziału majątku wspólnego. Powódka wywieszała ogłoszenia o sprzedaży mieszkania na słupach, jej syn natomiast zamieszczał je w Internecie. Powódka kontaktowała się również z biurami pośrednictwa w obronie nieruchomości, miała nawet podpisane dwie umowy o pośrednictwo. Zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają okoliczność, iż mieszkaniem przy ul. (...) interesowało się wiele osób, które przychodziły oglądać mieszkanie i wyrażały wolę jego

nabycia. Dowiadując się jednak o tym, iż w mieszkaniu zameldowany jest i stale zamieszkuje pozwany, potencjalni nabywcy rezygnowali z oferty kupna mieszkania. Realne plany dotyczące nabycia nieruchomości powódki miała również przesłuchiwana w charakterze świadka A. P. (1), która zaproponowała stronom zamianę spornego lokalu na dwa mniejsze. Pomimo, iż propozycja ta w okolicznościach przedmiotowej sprawy, była dogodnym rozwiązaniem zarówno dla powódki jak i pozwanego, I. K. stanowczo sprzeciwił się proponowanej transakcji, wykrzykując w obecności świadka, iż chce od powódki wyłącznie pieniędzy i będzie „windykował powódkę do końca życia”. Pozwany miał powiedzieć również, że nie obchodzi go, gdzie będzie mieszkała jego małoletnia córka.

Opisane powyżej zachowania I. K., zdaniem Sądu noszą znamiona zachowań bezprawnych, godzących w zasady współzycia społecznego. Już bowiem sama nieuzasadniona odmowa opuszczenia lokalu powódki, skutkująca koniecznością wszczęcia na wniosek powódki postępowania egzekucyjnego o eksmisję, przesądza o tym, iż pozwany działał wbrew orzeczonemu przez Sąd nakazowi opuszczenia mieszkania. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że samo wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie jest sytuacją typową, jaka występuje po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia sądowego. Zasadą jest dobrowolne wykonanie prawomocnego tytułu, a więc podporządkowanie się przez strony treści rozstrzygnięcia Sądu. Środki egzekucyjne stanowią zatem formę realizacji przymusu państwowego i mają na celu doprowadzenie do wykonania obowiązków nałożonych na podmiot w związku z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym. Wdrożenie egzekucji komorniczej przeciwko pozwanemu stanowiło zatem reakcją na negatywne zachowanie I. K., polegające na odmowie dobrowolnego wydania lokalu powódce. Zaakcentować trzeba, że opisane wyżej działania pozwanego następowały w specyficznych okolicznościach, albowiem pozwany był zarazem wierzycielem powódki odnośnie zapłaty kwoty 176.870zł i wykorzystywał ten fakt przy odmowie dobrowolnego opuszczenia lokalu. Skutkiem tych działań, było powstanie po stronie powódki zwłoki w zapłacie na rzecz pozwanego zasądzonej przez Sąd kwoty, co zwiększyło zadłużenie powódki względem pozwanego o dalszą kwotę ponad 75.000 zł tytułem odsetek. W kwocie tej wyraża się wartość szkody dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

W świetle opisanych powyżej realiów, zdaniem Sądu należało uznać, iż zachodzą podstawy do przypisania pozwanemu odpowiedzialności na zasadzie art. 415 k.c. za szkodę wyrządzoną powódce.

Niewątpliwym jest bowiem, że bezzasadne, a wręcz uporczywe odmawianie przez pozwanego wydania powódce spornego lokalu, jest działaniem bezprawnym, godzącym w zasady współzycia społecznego. Działania tego w żaden sposób nie może usprawiedliwiać fakt, iż pozwany miał względem powódki wierzytelność pieniężną, wynikającą z podziału majątku wspólnego. Pozwany bowiem znał sytuację majątkową powódki i zdawał sobie sprawę z tego, że bez uprzedniej sprzedaży przedmiotowego lokalu, B. K. nie jest w stanie spełnić swojego zobowiązania względem pozwanego. Podejmując, z jednej strony, działania utrudniające powódce dokonanie sprzedaży spornego lokalu, z drugiej zaś, prowadząc przeciwko powódce aktywną egzekucję zasądzonej przez Sąd kwoty, pozwany doprowadził do sytuacji patowej, w której powódka de facto pozbawiona została możliwości wykonania nałożonego na nią zobowiązania z tytułu spłaty pozwanego. Opisany przebieg wydarzeń, wedle Sądu w sposób oczywisty doprowadził do powstania szkody w majątku powódki, która wyraża się w obowiązku uiszczenia na rzecz pozwanego odsetek, których wartość na dzień 07 czerwca 2013 r. komornik wyliczył na kwotę 75.492,95 zł. Szkada ta ma charakter realny, albowiem w stosunku do powódki prowadzona jest egzekucja zasądzonej należności wraz z żądanymi przez pozwanego odsetkami, których wysokość została wykazana w piśmie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Fabrycznej T. K. (1) z dnia 07.06.2013 r.

W ocenie Sądu, w realiach rozpoznawanej sprawy należało uznać, iż pomiędzy kwestionowanym przez powódkę zachowaniem pozwanego a powstałą szkodą w postaci konieczności zapłaty odsetek, istnieje adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361§1 k.c. Gdyby bowiem pozwany, uczynił zadość nałożonemu postanowieniem z dnia 16.09.2008 r. obowiązkowi wydania powódce spornego lokalu, B. K. w zakreślonym przez Sąd terminie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie podziału majątku wspólnego, miała założoną przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabryczna, realną możliwość dokonania sprzedaży mieszkania (w dodatku po wyższej cenie) i zapłaty z uzyskanych środków zasądzonej na rzecz pozwanego kwoty. Uchylenie się przez pozwanego przez okres ponad 3 lat od obowiązku wydania lokalu powódce, opóźniło sprzedaż tego mieszkania, uniemożliwiając powódce terminową spłatę pozwanego z tytułu podziału majątku wspólnego. Dodać także należy, iż

zachowanie pozwanego przyniosło jeszcze dalej idące skutki, aniżeli te, o których wspomina powódka. Ostatecznie bowiem przedmiotowy lokal mieszkalny został zbyty w drodze licytacji komorniczej za 2/3 ceny oszacowania, tj. za kwotę 203.333,33 zł, która niewątpliwie jest znacząco niższa od ceny, którą powódka mogłaby uzyskać ze sprzedaży mieszkania na wolnym rynku, w czasie, w którym podejmowała starania w tym kierunku.

Reasumując całokształt poczynionych rozważań Sąd stanął na stanowisku, iż roszczenie powódki o zapłatę odszkodowania jest w pełni zasadne, czego konsekwencją było zasądzenie od pozwanego I. K. na rzecz powódki B. K. kwoty 75.492,95 zł (punkt I. sentencji wyroku).

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd, stosownie do art. 98 k.p.c. zasądził od pozwanego, jako strony przegrywającej sprawę na rzecz powódki kwotę 4428 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W niniejszej sprawie powódka korzystała z pomocy adwokata ustanowionego z urzędu, stąd zasądzona kwota obejmuje również podatek VAT. Wysokość przyznanych kosztów wynika z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W punkcie III. sentencji wyroku, Sąd stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. obciążył pozwanego jako przegrywającego sprawę obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwoty 3.775 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka została zwolniona.